

Vaarallista vapaa-aikaa

Posted on [21.6.2011](#) by [lhuovine](#)

(DON'T) KEEP WATCHING THE SKIES!

Täysi-ikäiset ihmiset muistanevat kun mustavalkoisella kuusikymmenluvulla Yle lähetti ensimmäisen kerran tv:stä sci-fi -klassikon "*Se*" toisesta maailmasta. Sen verran vakavasta ulkoavaruuden puolelta tulevasta uhasta elokuva kertoi, että näihin päiviin asti olen noudattanut leffan loppujulistusta: "*Watch the skies everywhere, keep looking, keep watching the skies!*"

No. Kyllähän akateeminenkin lukija ymmärtää miten voi käydä, kun kulkiessaan liiaksi taivasta tiirailee. Nokallaan ollaan tuon tuosta.

Ja tarina alkaa

Tuoretta järvikalaa ja pientä evästä oli ajatuksena, kun tilipäivän kunniaksi poikkesin taannoin ruokatauolla Hakaniemen kauppahalliin. Jälkiviisaasti voin sanoa, että oikein oli hinnoiteltu kala, kun se tiskille jäi, ja tyydyin pelkkiin nauriisiin. Ruokatuntihan on vain puolet nimestään, joten kiirehdin takaisin Fabbarille. Sääntäsin kohti pysäkillä lipuvaa ratikkaa ja tarkistin pikaisesti josko taivaalta olisi "Se" tulossa. Uhka olikin tällä kertaa siinä toisessa suunnassa: massani ponkaistessa eteenpäin, kadulle tursutettu tunnistamaton tahma-aine (triffidit?) pysäytti liikkeen äkisti, ja kova kiveys kohtasi polviparkani. Siinä sitä oltiin horisontaalisesti Hakaniemessä, katuvaisena kun taas tuli rikottua friidujen juoksuklausuulia nro 1 (sporan eikä miesten perään...). Silminnäkijöitä oli vasemmalta oikealle ja keskustasta persuihin, olihan eduskuntavaalien aaton aatto.

Vaalityöstä ei kukaan irronnut minua auttamaan, mutta paikalle osunut samarialainen herrasmies punnersi minut pystyyn. Tähtisateen tauottua otin suunnaksi Ympyrätalon terveysaseman, jossa statukseni päivitettiin murtumaksi sekä polvilumpiossa että silmälaseissa. Yhden jalan poistuminen kävelyprosessista merkitsee yllättävän suurta muutosta mainittuun harrastukseen yksilötasolla. Jos vielä sattuu olemaan kyynärsauvojen suhteen toistaitoinen, niin siinä sitten ollaan – tai minä ainakin olin – nauriineni täysin lähimmäisten liikuteltavana.

Ruokatauko on omaa aikaa

Tähän asti tarinassani ei liene mitään uutta kenellekään, kukapa meistä ei olisi kuunaan kompastunut elämän kumpuista tietä kirmaillessa. Mutta se, että äkkipysähdykseni tapahtui vapaa-ajalla, valkeni itsellenikin vasta päivien päästä. Työpäivän aikana, ja jopa työmatkalla (joka ei edes ole työaikaa) me kaikki olemme työnantajan armollisen huolenpidon alaisia: mikä onnettomuus meitä tuolloin kohtaakin, työnantaja vaivojaan säästämättä huolehtii ja hoivaa meidät kuntoon! Mutta annas olla, jos olet virallisesti tai epävirallisesti ruokatauolla, niin silloin oletkin vapaalla ja aivan oman onnesi – eli oman vapaa-ajan vakuutuksesi nojassa! Ja arvatakaapa vaan onko minulla moista? Onneksi tässä kohtaa avuksi rientää ammattijärjestö, joka antaa vapaa-ajan suojaa jäsenilleen.

Aika on rahaa ts. kausi on arvoa

Yllättävä pidempi poissaolo töistä saa julkisia liikennevälineitä käyttävän manaamaan käyttämättä jääviä maksettuja matkoja. Mutta eipä hätä: laita puoliso (tai kuka siinä lähettyvillä niin sanotuilla "varmoilla puheilla" sattuu olemaankin) asialle HSL:n palvelupisteeseen. Anna mukaan valtakirja, ratikkalippu ja lekurintodistus, niin virkailija muuttaa maksetun ajan rahaksi (HSL:n kielellä ilmaistuna kausi muutetaan arvoksi). Aika reilua!

Ja lopuksi

Sain kaupungin apuvälinekeskuksesta lainaksi pyörätuolin. Fysioterapeutti väitti sen passivoivan minua liikaa, mutta hän ei varmaankaan tiennyt miten voimia ja tarkkaavaisuutta vaativaa taivaan vahtiminen voi olla. Kevät kuluikin siinä istuskellessa – puolison lykkiessä – ja saatoin huoletta keskittyä varomaan taivaalta tulevia jytkyjä.

Kirjoittaja

Leena Huovinen

Tietopalvelusihteeri

Keskustakampuksen kirjasto

Helsingin yliopiston kirjasto